

Хасплатова І.

*студентка II курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

Мачуляк М.

*студент II курсу юридичного факультету та
факультету комп'ютерних інформаційних технологій
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к. психол. н., доцент кафедри
психології і соціальної роботи ТНЕУ Ребуха Л.З.*

ПРАВОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ: СОЦІОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Розбудова незалежної України як правової держави потребує реформування законодавчої системи, створення системи національного права, яке б максимально відповідало засадам сучасних міжнародних стандартів, гарантувало охорону основних прав людини – особистих, політичних та цивільних. Участь у європейських інтеграційних процесах, до яких все більше і ширше залучається Україна, вимагає, зокрема, вдосконалення соціологічного аспекту, спрямованого на забезпечення соціальних прав і можливостей громадян.

Нині в реформуванні національної правової системи зроблено чимало, однак ще є багато невирішених проблем. Їх окреслюють науковці Н. Оніщенко, В. Опришко, Л. Луць, В. Шаповал, М. Козюбра, А. Заєць, П. Рабінович, Ю. Оборотов, О. Ющик та ін., які й здійснюють переорієнтацію правової науки на соціальну цінність правової системи, забезпечення соціальної справедливості, свободи і правової рівності громадян.

Нова модель правової системи України ґрунтується на найновіших досягненнях світової та вітчизняної правової думки, де важлива роль відводиться людинознавчим наукам, а саме «всій сукупності знань» про людину і суспільство, як зазначає правознавець С. Муромцев [4, с. 489].

В Україні реформа правової системи затягнулася в часі, що спричинило гальмування українського суспільства в напрямі демократичних перетворень. Це пов'язано з прорахунками у визначенні загальної стратегії розвитку України, невизначеністю соціальної складової реформ, неефективністю економічної політики, уповільненням адміністративної реформи, недосконалою політичною реформою та ін.

Відповідно до європейських пріоритетів соціально-економічний розвиток країни спрямовано на створення належного рівня та високої якості життя у, в першу чергу, соціальній державі, що є важливою передумовою економічного розвитку. У зв'язку з цим, важливим чинником прискорення євроінтеграційних процесів України є реформування її соціальної політики відповідно до нових умов і пріоритетів [3].

Реформаційні процеси у сфері права вимагають наукової розробки «відповідних орієнтирів, наукових понять та категорій, парадигм та концепцій», що відображали б адекватно реалії життя – підкреслює Н. Оніщенко. Автор зазначає, що нині «не усвідомлена актуальність теоретичного осмислення

впливу соціокультурного чинника на становлення правової системи і зворотного впливу правової системи на соціокультурну сферу» [5].

Ефективний розвиток вітчизняної соціальної сфери ускладнюється діями таких чинників: відсутністю чітких стратегічних пріоритетів соціальної політики, недостатнім рівнем фінансування, слабкою соціальною спрямованістю бюджетної політики, глибоким соціальним розшаруванням та високою поляризацією доходів, неієднотністю трансфертної політики держави, значним погіршенням демографічних характеристик населення, погіршенням умов життя. Водночас у суспільстві відновлюється розуміння самоцінності людського капіталу, високорозвинутої науки, освіти, культури, охорони здоров'я, що і визначає майбутнє країни та її перспективи.

Українська правова реальність тісно пов'язана з культурним чинником суспільного розвитку, із загальним рівнем розвитку культури суспільства, певною культурою поведінки його громадян як суб'єктів права, шкалою цінностей суспільства, культурою діяльності законодавця, судочинства, культурою мислення кожного пересічного суб'єкта права і всіх тих, хто творить закони і застосовує їх. Д. Рене та К. Жоффре-Спіноза вказують: «Норми права можуть змінюватися від розчерку пера законодавця, але в них немало таких елементів, які не можуть бути довільно змінені, оскільки вони найтісніше пов'язані з нашою цивілізацією, з нашим способом думання» [5, с. 490].

Соціологія права наголошує на необхідності особистісно-ціннісного підходу до аналізу правової реальності, як шляху до заперечення абсолютизації принципів об'єктивності і раціоналізму в пізнанні права і визнання принципу суб'єктивності та нераціонального. Аналізуючи вищесказане можна стверджувати, що відбувається поступова інтеграція українських традиції до європейських стандартів [4].

У права є тільки одна мета: людина – особистість, її життя, свободи, приватний інтерес, її доля, безпека, творчість тощо. Попри всі проблеми, якими супроводжується початок реформування правової реальності України, вищезгадана мета права є метою правового реформування в українському суспільстві. Справедливим є твердження В. Селіванова про те, що трансформація українського суспільства має бути не тільки кардинальним перетворенням лише економіки, а й докорінною реорганізацією політичної, правової та соціальної системи [5, с. 319].

Отже, ефективне законодавче регулювання суспільних відносин становить сьогодні одну з основних передумов послідовної трансформації адміністративно-командної системи господарювання та управління в демократично улаштоване громадянське суспільство із соціально-орієнтованою ринковою економікою, розвиненим підприємництвом, що має ефективно взаємодіяти зі структурами самоврядування і новою системою державного управління [6, с. 13].

Вищезазначені фактори актуалізують проблеми знаходження і закріплення в системі українського права міри оптимального співвідношення інтересів особи, суспільства і держави, що відноситься до пріоритетів національних інтересів згідно із Законом України «Про основи національної безпеки» від 19 червня 2003 р. [1]. Лише впровадження у соціальну сферу європейських стандартів забезпечить високий рівень якості життя населення та відтворення людського капіталу.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 р. // Офіційний вісник. – 2003. – № 29. – С. 38–49.
2. Козюбра М. І. Місце філософії права в системі суспільствознавства // Проблема філософії права. – 2003. – № 1.
3. Підпригора Л. А. Соціальна політика держави як чинник прискорення євроінтеграційних процесів / Л. А. Підпригора. – Режим доступу: <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/17726/1/Pidoprigora.pdf>
4. Рабінович П. М. Наука філософії права: до характеристики предмета й методології // Проблеми філософії права. – 2003. – № 1.
5. Реформування правової системи України: проблеми і перспективи розвитку в контексті європейських інтеграційних процесів. Збірник наукових праць. В 2 ч. / Редкол.: С. А. Єрохін, В. Ф. Погорілко, Я. М. Шевченко та ін. – К.: Національна академія управління, 2004. Ч. 1. – 704 с.
6. Селіванов В. М. Право і влада суверенної України: методологічні аспекти: монографія. – К. : Ін Юре, 2002. – 724 с.

Хомякова В.

*студентка II курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: д-р філол. наук, професор кафедри
документознавства, інформаційної діяльності
та українознавства ТНЕУ Шкіцька І.Ю.*

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА АВТОБІОГРАФІЇ ТА РЕЗЮМЕ

Документи щодо особового складу – найважливіший і найпоширеніший тип документації, яка функціонує в різних сферах людської діяльності та репрезентована в усіх організаціях й установах незалежно від форми власності, сфери чи виду діяльності. Серед цієї групи документів частотністю складання та активністю функціонування вирізняються автобіографія і резюме, які відіграють значну роль при працевлаштуванні. Незважаючи на велику кількість навчально-методичної літератури з управлінського документознавства, у якій висвітлено інформацію про ці два види документів, громадяни часто припускаються помилок в їх складанні та оформленні, що робить наше дослідження актуальним і зумовленим потребами сучасного українського суспільства.

Метою нашої розвідки є здійснення порівняльного аналізу резюме та автобіографії як документів із кадрово-контрактних питань.

Розглянемо критерії, за якими протиставляються автобіографія та резюме.

Призначення. Основна мета складання резюме – домогтись привернення уваги потенційного роботодавця. Резюме допомагає зрозуміти, наскільки цінним для організації є потенційний працівник і чи варто запрошувати його на співбесіду. Резюме формує первинне уявлення про неї в потенційного роботодавця.

Автобіографія також має на меті справити позитивне враження на роботодавця і вплинути на його думку при відборі кадрів. Однак відомості в ній дають змогу не тільки побачити людину у світлі її професійної діяльності, але й